

Eindigde dus het conflict Sluyter—Van Wijck met een capitulatie van laatstgenoemde, deze was er de man niet naar, om nu bij de pakken te gaan neerzitten. Integendeel, zijn strijd lust werd door tegenslagen als deze te meer aangewakkerd, en zooals wij boven memoreerden, was het voornamelijk aan zijn doortastendheid te danken, dat de Vicaris Apostoliek in 1704 werd afgezet. De inmiddels opgeheven provicaris Theodorus de Cock erkende Van Wijck's verdiensten door hem tot aarts-priester van Delfland te benoemen. Maar lang was het hem niet vergund in deze functie werkzaam te blijven. Bij resolutie van de Staten van Holland van 10 Mei 1704 werd hij, mèt een geestverwant, verbannen. De rest van zijn leven sleet hij als rector van een nonnenklooster te Kalkar, in welke functie hij den 19den December 1719 overleed.

Zijn voormalige tegenstander, Gerard Sluyter, bleef zijn Jansenistische inzichten trouw, ook na het schisma, waaruit de Oud-Katholieke kerk geboren werd. Hij was niet een man van het formaat van een Van Wijck, hoewel zijn vroegere medestander J. M. Blanckaert hem in 1720 „vir capax” roemde ¹⁾.

In 1699 benoemde de aartsbisschop van Sebaste hem tot pastoor te Langeraar, tegen den zin van de rechtzinnige parochianen aldaar, die de hulp van den baljuw inriepen om den ongewenschten priester te verwijderen. Wel strafte Codde dit verzet door aan de buurtpastors te verbieden de schuldigen en medeplichtigen tot de H.H. Sacramenten toe te laten, zoo zij niet eerst hun misdrijf verfoeiden ²⁾ maar Sluyter kon hij op dien post niet handhaven. Hij werd overgeplaatst naar Zaandam, waar hij na zijn openlijk partij trekken voor den afgezetten Vicaris zijn aanhang gestadig zag verminderen ³⁾. In een „catalogus sacerdotum Jansenistorum in Hollandia superstitum” van 1731 ⁴⁾ wordt bij zijn naam vermeld: „derelictus ab omnibus”: door allen verlaten. Hij overleed daar 26 November 1731.

ten en de door hem beloofde genoegdoening en onderwerping aan zijn superieuren.

1) Archief Utrecht VII, 443.

2) Bijdragen Haarlem XXXIII, 325, XXXVI, 262.

3) Idem I, 123–125.

4) Archief Utrecht II, 166.